

gerne, om man vilde arbejde paa det af Ministeren for offentlige Arbejder fremsatte Lovforslag. Tilbage blev der saa paa dette Omraade kun Spørgsmaalet om et midlertidigt Lønningstillæg for Statsbanefunktionærerne eller saa mange af dem, som man ansaa det for ønskeligt at yde det til, indtil man kunde komme til den virkelige gennemgribende Reform af Loven om Statsbanedriftens Ordning.

Det andet Lovforslag var, som sagt, til Behandling i Folketinget i Mødet den 11te Februar i Aar. Det vil erindres, at Finansministeren under 1ste Behandling af Finansloven i Oktober forrige Aar talte om Nødvendigheden af et saadant Dyrtidstillæg, og at Forslag derom først fremkom fra hans Side i Begyndelsen af Februar Maaned. Udvalget rettede allerede to Dage efter, den 13de Februar, Forespørgsler til Finansministeren om forskellige Oplysninger, som man ansaa for nødvendige for den videre Behandling af Sagen. Endnu den 13de Marts, en hel Maaned efter, havde Udvalget ikke faaet Svar paa sine Spørgsmaal. Udvalgets Formand rettede saa en Erindringsskrivelse til Finansministeren, hvori han mindede om, at disse Spørgsmaal endnu vare ubesvarede, og saa kom der Dagen efter Svar fra Finansministeriet, af hvilket det fremgik, at en Række af de begærede Oplysninger allerede for længe havde ligget færdige, men at en Del af de begærede Oplysninger mentes at være af den Natur, at det ikke kunde nytte at tænke paa at tilvejebringe dem. Hvorfor man saa har undladt at tilstille Udvalget de Oplysninger, man havde paa rede Haand, og meddelt, at man ikke vilde give de andre, skal jeg foreløbig tilbageholde enhver Dom over.

Af det, jeg her har oplyst, vil det altsaa ses, at Udvalget i Virkeligheden ved sit Arbejde har været uden Vejledning fra Regeringens Side i de Retninger, hvor Udvalget ansaa det for nødvendigt at søge saadan Vejledning. Under disse Omstændigheder skete det, at nogle Medlemmer af Udvalget tog Initiativet til at indbringe et selvstændigt Lovforslag, og et saadant Forslag har fundet saa megen Tilslutning inden for Udvalget, at jeg nu staa som Ørdfører for 14 af Udvalgets Medlemmer, og saaledes, at jeg har Grund til at tro, at ogsaa det 15de Udvalgsmedlem er villigt til at stemme for det her foreslaaede, for saa vidt der ikke kan naas noget mere.

Vort Forslag om et midlertidigt Lønningstillæg for visse Statsfunktionærer i næste Finansaar er bygget paa den Be-

tragtning, at, hvilken Mening man end kan have om, hvorvidt der er Dyrtid eller vanskelige Prisforhold eller ikke, saa er det en naturlig Opfattelse hos adskillige Funktionærer, at Folketinget vil skride til en Reform af Statsfunktionærernes Lønninger, og der kan være rimelig Grund til ikke at lade Statsfunktionærernes undgælde for, at det paa Grund af Rigsdagens Arbejdsperiodes Beskaffenhed og den politiske Situation i det hele har vist sig vanskeligt at gennemføre disse Lønningslove. Dette gælder ganske særligt for Statsbanefunktionærerne, men i Virkeligheden sikkert ogsaa for adskillige andre. Principielt kunde man sige, maatte denne Betragtning føre til, at Udvalget havde dannet sig et Skøn om de forskellige Grupper af Statsfunktionærers Stilling og om Rimeligheden af, hvorvidt man i Løbet af kortere eller længere Tid vil komme til en Reform af disse forskellige Grupperes Lønningsforhold. Men til en saadan Undersøgelse har Udvalget baade savnet Tid og Materiale. Udvalget har derfor indskrænket sig til fra Lønningstillæget at undtage saadanne Funktionærer, hvis Lønningsforhold er blevet forbedret i den allersidste Tid enten paa Finansloven eller ved særlig Lønningslov. Forslagsstillerne have i saa Henseende taget Tidspunktet 1ste Januar 1899 som Grænse, saaledes at Statsfunktionærer, der have faaet deres Løn forbedret efter 1ste Januar 1899, ikke faa Andel i det foreslaaede Lønningstillæg. Dette, tror jeg, i Virkeligheden ogsaa maa siges at være ganske rimeligt. Vi foreslaa saa Lønningstillæget givet for det følgende Finansaar, ikke saaledes som Dyrtidstillæget for indeværende Finansaar. Til Begrundelse heraf skal jeg foreløbig indskrænke mig til at henvise til det overmaade sene Tidspunkt, hvorpaa Regeringen fremsatte sit Forslag, som gør det ret urimeligt at give Lønningstillæg for det Finansaar, som vi snart ere ude af.

Vi have fremdeles ment at maatte sætte Grænsen for dem, der skulle have Andel i Forslaget, til dem, der have Lønninger under 1,500 Kr. Det, som der her er Tale om, er et midlertidigt Tillæg for at afhjælpe en vanskelig Stilling, som adskillige ringere stillede Statsfunktionærer ere i, og som vi alle erkende, at de ere i. Men efter dette Synspunkt tror jeg, at man maatte sige, at Funktionærer med over 1,500 Kr. vel undtagelsesvis kunne være i en saadan Nødstilstand, som her er forudsat, men i alt Fald de fleste af Forslagsstillerne mene, at der ikke kan være Tale